

Entrevista amb el

Dr. Francesc de B. Ferrer i Ruscalleda

Ha estat el tema de conversació aquest mes passat la vinguda i instal·lació d'un metge al nostre poble, cosa inèdita fins avui. Tothom hi ha dit la seva i, com és natural, cada u amb la pròpia manera de veure les coses, encara que, generalment, l'opinió popular és molt favorable.

Intentarem aquí que també el Dr. Ferrer «hi digui la seva», doncs és el més indicat i segurament té ja moltes coses per dir.

Creiem que després d'un mes d'estada entre nosaltres podrà tenir una certa opinió formada d'aquest poble i de la seva gent, cosa que a tots ens agradarà de saber, com també ens agradarà conèixer més detalls d'ell i del seu encara curt exercici de la carrera de medicina.

Deixem-nos de preàmbuls, doncs, i anem al gra:

—**¿Com és que ha triat la carrera de metge?**

—La meua carrera, —la meua professió—, m'agrada per moltes coses. Una d'aquestes coses és el fet que el factor Home li és fonamental. I li és fonamental amb un doble aspecte: d'un costat, el propi objectiu de la Medicina és la persona humana; i d'altra banda, un acte mèdic és fonamentalment un acte d'un home, on el metge té que posar-hi tot el seu cap i el seu cor per comprendre cada malalt i cada malaltia. No es tracta solament d'aplicar uns coneixements —per molts i molt bons que aquests siguin— a un cas concret, sinó que cada malalt és diferent —com cada home és diferent de qualsevol altre— i cada cas concret requereix, més que una ciència, un metge que sàpiga conèixer-lo.

Per això una màquina perfecta pot calcular ponts i cases, i també carreteres i fabricar eines, però mai no podrà conèixer homes —homes malalts—. Per això cal un altre home.

Per tot això he volgut ser metge.

—**Dr. Ferrer, ¿com i quan fou que va veure l'ocasió o la possibilitat de convertir-se en un metge rural?**

—Ja abans d'acabar la carrera he pensat que no n'hi ha prou d'aprendre coses davant de llibres i davant de malalties: cal conèixer el malalt. Per tot això jo crec que tots els metges tindrien de treballar un temps a un poble, per formar-se en la segona cosa que el metge —tal com jo ho veig— necessita: els cossos i els seus mals s'aprenen a la Facultat, però les ànimes i els seus mals on se coneixen millor és als pobles. Per tot això sempre havia pensat anar a fer de metge rural.

—**¿Tenia ja alguna experiència en aquest sentit?**

—Com a metge rural?

—Sí.

—Tenia experiència com a metge només.

—**¿Quines han estat doncs, les seves ocupacions en aquests primers anys d'exercir la carrera?**

—Es pot dir que exerceixo la carrera des d'abans d'acabar-la, d'ençà que estudiava el quart curs, primer fent de «diaca» i després ja de «capellà». D'escolà, n'havia començat a fer dos anys enrera, a un Servei de Neuropsiquiatria. He treballat més de dos anys al Servei d'Urgències de l'Hospital Clínic, de Barcelona, a la secció de Medicina; i ara, d'ençà la primavera de 1969, treballa a l'Hospital de la Creu Roja, també a Barcelona, al Servei de Medicina Interna. Sóc jove, potser més del que sembla, i el meu historial no pot ser més llarg.

—**¿Pensa dedicar-se exclusivament al nostre poble, o continuarà combinant la feina d'aquí amb la de Barcelona?**

—Així com molts de vostès van a Barcelona sovint, per negocis, per comprar coses, per veure un metge o un advocat o per passejar, perquè a Barcelona hi ha persones i coses que aquí no es poden trobar, també a Barcelona s'aprenen coses que aquí ningú no em pot ensenyar. I per això crec que és bo per a tothom que el metge del poble no sigui només un metge de poble, sinó un metge com «els de Barcelona», però que viu a Santa Eulàlia.

—**¿Ho creu convenient?**

—Ho crec jo i ho tindrien de creure-ho tots els que es deturin a pensar-ho.

—**I parlant ja de l'experiència entre nosaltres, ¿com troba que ha reaccionat la gent? ¿Es compleixen les suposicions que havia fet en aquest sentit?**

—Els que m'han vingut a veure han estat tots molt trempats. Això crec que és bona reacció. Els que no han vingut, no sé com han reaccionat; no sé si han estat malalts o bons, no sé si m'han necessitat.

Les suposicions envers la feina i la gent, s'han complert. Les suposicions d'un altre caire estan força lluny de la realitat.

—**I del poble, de les seves característiques, activitats, costums..., ¿qué li ha cridat més l'atenció?**

—El poble no el coneixia, però el Vallès Oriental, sí. És un país ric, que puja, i Santa Eulàlia és una comunitat on m'ha sorprès trobar-hi les inquietuds que hi veig i on he conegut gent ferma que es belluga per quelcom més que per portar les garrofes a casa.

Dels costums i el «caràcter» del poble, això potser passaran dos anys i encara no els coneixeré bé.

—**¿Hi veu un pervindre esperança per un metge jove, treballador i amb aspiracions, com deu ser el cas de vostè?**

—Pervindre, sí. Però present, potser no gaire.

—**Sabem que és solter i viu sol. ¿Té previst continuar així molt de temps o pensa que pot canviar aviat aquesta situació?**

—Quan es tracta de formar família, el que n'ha de ser el cap, té de portar-hi uns mitjans de vida i una seguretat que per ara, Santa Eulàlia no m'ofereix.

—**Creu convenient de precisar alguna altra observació o recomanació que pugui aclarir algun dubte i facilitar les relacions amb els igualats?**

—Jo crec que és bo tenir present que ara per ara, el veïnat de Santa Eulàlia i jo estem com festejant. Ens anem tractant i coneixent mútuament i anem apreciats si ens convé casarnos o no. De moment, no n'estem de casats.

—**¿Troba la gent mal acostumada en quant a relacions amb el metge?**

—Aquesta pregunta és una mica vaga i per tal és difícil de contestar bé. Miri, la gent d'aquí no és diferent de la gent de la comarca o del país. Són gent molt ferma i treballadora que es pensa moltes vegades que el no estar malalt, o quan s'està malalt no anar al metge, això és de persona valenta. Jo penso que això ve a ser més o menys com presumir d'anar amb un cotxe amb els neumàtics massa gastats o amb una esquadra al càrter o amb els frens trencats: això no és ser valent; això és ser inconscient o ximple. Ara bé, és clar que les persones no són unes màquines i que els nostres cossos no són un automòbil, i que si es tracta de posar frens nous només tens de gratar-te la butxaca, i en canvi, si et tenen de treure la vesícula del fel o et tenen de posar una lavativa de papilla de bari per fer-te una radiografia dels budells, això també et fa gratar la butxaca, però a més a més tens d'ensenyar la panxa o el que no és la panxa a gent que no coneixes, o tens de passar la maroma quan et porten al quiròfan. Ho comprenc. Però la meua feina no ha de ser altra cosa que procurar la salut de cos i ànima de la gent del poble, i si per això crec que s'ha de passar la maroma com deia abans, o s'ha de passar vergonya mal entesa, la meua obligació és fer-els-hi passar.

¿No doneu clatellades als vostres fills quan fan l'ase? ¿I oi que ho feu per al seu bé encara que ells no ho vegin tan senzill? Jo, pot ser que m'erri moltes vegades —procuro no errar-me gaire—, però, home, val més errar-se per massa que per poc. Tot això és ben senzill: la gent quan està bona ja no pensa en potingues ni en metges ni anàlisis, ni res, però jo els hi pregunto a aquesta gent: Vosaltres us trobeu bé, però ¿com sabeu que n'esteu de veritat? ¿És que no coneixeu ningú que després d'una angina de pit no ha fet bondat i ha durat de Nadal a Sant Esteve? Ja sé que costa